

Головна | Публікації | «Любов надавала сили»: як «азовець» з Харкова «Горинич» відновлюється після полону

«Любов надавала сили»: як «азовець» з Харкова «Горинич» відновлюється після полону



Юлія Токар

09.10.2024 | 20:30

Харків'янин Валерій Горішній («Горинич») — один з «азовців», якого Україна 14 вересня [повернула](#) з російського полону. За тиждень після звільнення Валерій відзначив свій 28-й день народження — нарешті у колі друзів. До війська у складі «Азову» він приєднався у 2019 році, а на початку повномасштабного вторгнення разом із побратимами обороняв Маріуполь, де потрапив до російського полону. Про стан здоров'я, реабілітацію, підтримку та плани на майбутнє Валерій Горішній розповів «МедіаПорту».

Як почуваетесь після полону? Що кажуть лікарі? Як проходить реабілітація?

Почуваюся чудово, просто зараз я тренуюся. Реабілітація триватиме декілька місяців, можливо, навіть пів року.

Це довготривалий процес і багато процедур необхідно пройти. Цілий день у нас розписаний: ми спілкуємося з психологами, з нашими колегами, нас зустрічають побратими і посестри, дуже багато волонтерів, просто добрих людей, які приїжджають до нас в гості, провідують і це робить перебування тут ще приємнішим, хоча і так все прекрасно.

Лікарі кажуть, на щастя, у мене здоров'я цілком непогане. Аналізи добрі, все в порядку. Є в мене певні травми, які ще були до війни, вони загострились, треба їх лікувати. Також на війні я отримав поранення при виконанні бойового завдання і уламки, які залишилися у нозі, досі залишаються в мені, їх необхідно діставати. Мене оперуватимуть і частину діставатимуть, а деякі — залишаться, тому що вони дрібні і діставати їх дуже проблематично.



jack.marbleheart

Оригинальное аудио

Посмотреть профиль



[Ещё больше в Instagram](#)

1 277 отметок "Нравится"

jack.marbleheart

🗨️ треба багато наверстати, почуваю себе, як заржавілий робот 🤖 😞
Тому вдаримо по спорту! 🍷 🍷

Смотреть все комментарии: 30

Добавьте комментарий...

Реабілітація проходить досить насичено. Лікарі — професіонали, намагаються нам усіляко допомогти. Держава забезпечує нас усім необхідним і навіть більше. Тому я хотів би подякувати усім, хто допомагає нам, хто підтримує. В першу чергу — наш український народ, який постійно допомагав нашим сім'ям, виходив на протести по всьому світу і кричав про «Азов». Також хочу подякувати нашому командуванню, головнокомандувачу — усім тим людям, які посприяли нашому обміну і забезпечили нас зараз чудовими умовами реабілітації і відновлення як фізичного, так і психологічного.

Ви зараз активно займаєтесь спортом — це спосіб відновитися?

Так, заняття спортом для мене — наче певний спосіб медитації і спосіб зняти стрес. Хоча я б не сказав, що я зараз сильно стресую. Можливо, просто не відчуваю це через те, що постійно намагаюся бути активним і приділяти увагу своєму фізичному здоров'ю.



Валерій відновив заняття спортом після повернення з полону. Фото: [instagram.com/jack.marbleheart](https://www.instagram.com/jack.marbleheart)

Взагалі я все життя займаюся бойовими мистецтвами, мені цього у полоні дуже не вистачало. Там спортом не дають займатися. Одразу у перший день після обміну я відновив заняття, на які так довго чекав, протягом майже двох з половиною років. Я отримую величезне задоволення, наснагу, жагу, мотивацію від спорту. Я позбавляюся негативної енергетики, якщо вона така в мене є або зустрічається протягом дня. Спорт також дає мені прагнення до саморозвитку, до кращої форми себе.

Хто вас зустрів з полону? Кому зателефонували вперше після обміну?

Коли я повернувся додому, то в першу чергу я зателефонував своїм рідним, звісно. Сповістив, що зі мною все гаразд. У нас в автобусі була чудова дівчина Катерина, журналістка. Вона дала свій особистий телефон і я зателефонував

рідним — набрав сестру, щоб вона, скажімо так, якимось м'якше повідомила моїм батькам, що зі мною все гаразд, що я повернувся.



jack.marbleheart
3 811 підписчики

[Посмотреть профиль](#)



[Ещё больше в Instagram](#)

1 288 отметок "Нравится"
jack.marbleheart

Hello, I'm back in the game

Смотреть все комментарии: 13

[Добавьте комментарий...](#)

Перед цим я зателефонував своєму другові, номер якого я пам'ятав, тому що номера сестри у мене не було. Друг розплакався, розчулився, це було так зворушливо і дуже приємно, що людина так чекала на мене. Прямо до сліз його довів мій обмін, моє повернення додому. Мої рідні зараз за кордоном, тому я в першу чергу побачив своїх друзів: свого командира, побратимів, які вже повернулися з полону.

За ким і за чим у полоні найбільше сумували?

Звісно, найбільше я сумував за своїми рідними. Це навіть не обговорюється — за батьком, мамою, сестрою, бабусею, двоюрідною сестрою, двоюрідним братом, тіткою, дядьком. Сумував і за своїми друзями, побратимами, за посестрами, за командирами. Звісно, не вистачало нормальних умов життя — нормальної їжі, за її нормальної кількості. Доводилося боротися із цим сумом і бажаннями, відганяти погані думки. Саме кохання, любов до моєї сім'ї, до близьких людей, до нашої землі, до нашого народу надавали сили, мотивацію долати певний негатив, стрес.

Що відчували, коли повернулися додому?

Коли ми повернулися до України, чесно кажучи, перший час я нічого не відчував. Хоча у полоні ми думали, що в автобусі, перетинаючи кордон, розплачемося, будемо дуже сильно розчулені, але, на диво, можливо, це захисна реакція організму — нічого не відчував. Ні сліз не було, ні радості. Я не міг до кінця повірити в те, що дійсно вдома, що це все закінчилося. І вжедесь день на 3-4 почало приходити усвідомлення, що я вдома, що все гаразд, що все закінчилося. Інколи все одно буває, що ти думаєш: «Це сон?» Наче зараз прокинешся — і знову почнеться все, що там відбувалося.

Де і в яких умовах вас утримували російські військові?

Мене утримували в різних колоніях на окупованій території України. На щастя, до росії мене не вивозили. Я залишався завжди на території України. Це додавало певної сили, такої спорідненості зі своєю землею, бо розумієш, що перебуваєш вдома. Я думав: «Можливо, наші перейдуть у контрнаступ і якимось дивом знову ми будемо на волі». Це були, звісно, мрії з огляду на те, де ми були.

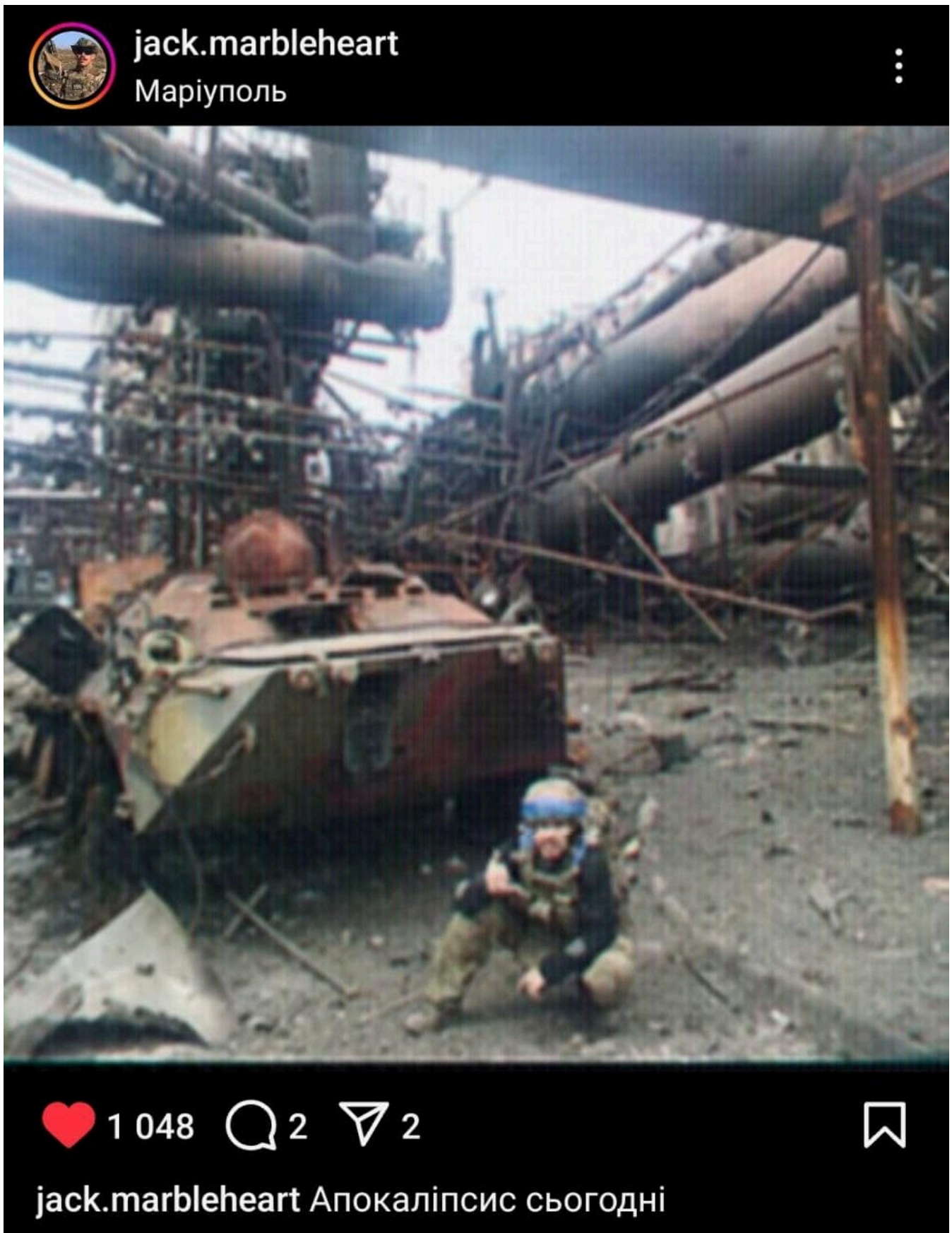
Щодо умов — скажу так, це залежить від місця перебування, бувало і нормально. Були і добрі люди, які нам допомагали. І були геть неадекватні люди, які дозволяли собі надто багато.

Є люди, які повертаються не в такому доброму, піднесеному стані, як я. Є люди, яких намагалися сильно ламати, є ті, кого зламали. І до різних людей застосовували різні засоби впливу, так це назвемо.

Можливо, мені досить сильно пощастило, і мої умови перебування в полоні насправді не були настільки поганими, бо є люди, які пройшли просто пекло. До цього треба ставитись із розумінням і не закривати очі. Тому я закликаю усі організації, які плекають справедливість та міжнародне право, підтримувати усіх військовополонених по всьому світу боротися за їхні права і пам'ятати про свої обов'язки.

Такі організації як ООН, Міжнародний Комітет Червоного Хреста, на жаль, ніякого впливу на окупованій території України, в росії не мають.

Виходячи в полон, ми думали, що за нами буде нагляд цих організацій, що всі пункти Женевської конвенції будуть дотримані, але ви самі розумієте, на що це перетворилося. Можна тільки побажати сил, міці і наснаги тим, хто досі бореться за своє життя в полоні.



В Instagram Валерій викладає архівні фото зі служби, а також вшановує пам'ять загиблих побратимів

Як, коли і чому ви пішли до війська? Чим займалися у цивільному житті?

Я пішов до війська після закінчення університету у 2019 році — приєднався до полку «Азов», тому що в мене дуже багато друзів служили в цьому підрозділі ще з 2014 року. Я сам є вихідцем з організації «Патріот України».

Ще у 12 років я приєднався до цієї націоналістичної військово-патріотичної організації і познайомився з багатьма цікавими людьми, які допомогли мені стати на ноги, усвідомити, хто я, що я — українець. Ці люди заклали у мене найкраще — правильний спосіб життя, заняття спортом, відмову від куріння, алкоголю, інших брудних негідних речей. Закінчивши університет, я підписав контракт з Національною гвардією, з полком «Азов».



Фото: Валерій Горішній

До служби в «Азові» я мав власний національно-патріотичний проєкт (Школа молодих лідерів ім. Аксьона і Хоми), який я подав до Міністерства молоді та спорту. Його затвердили, надали мені фінансову допомогу для його реалізації.

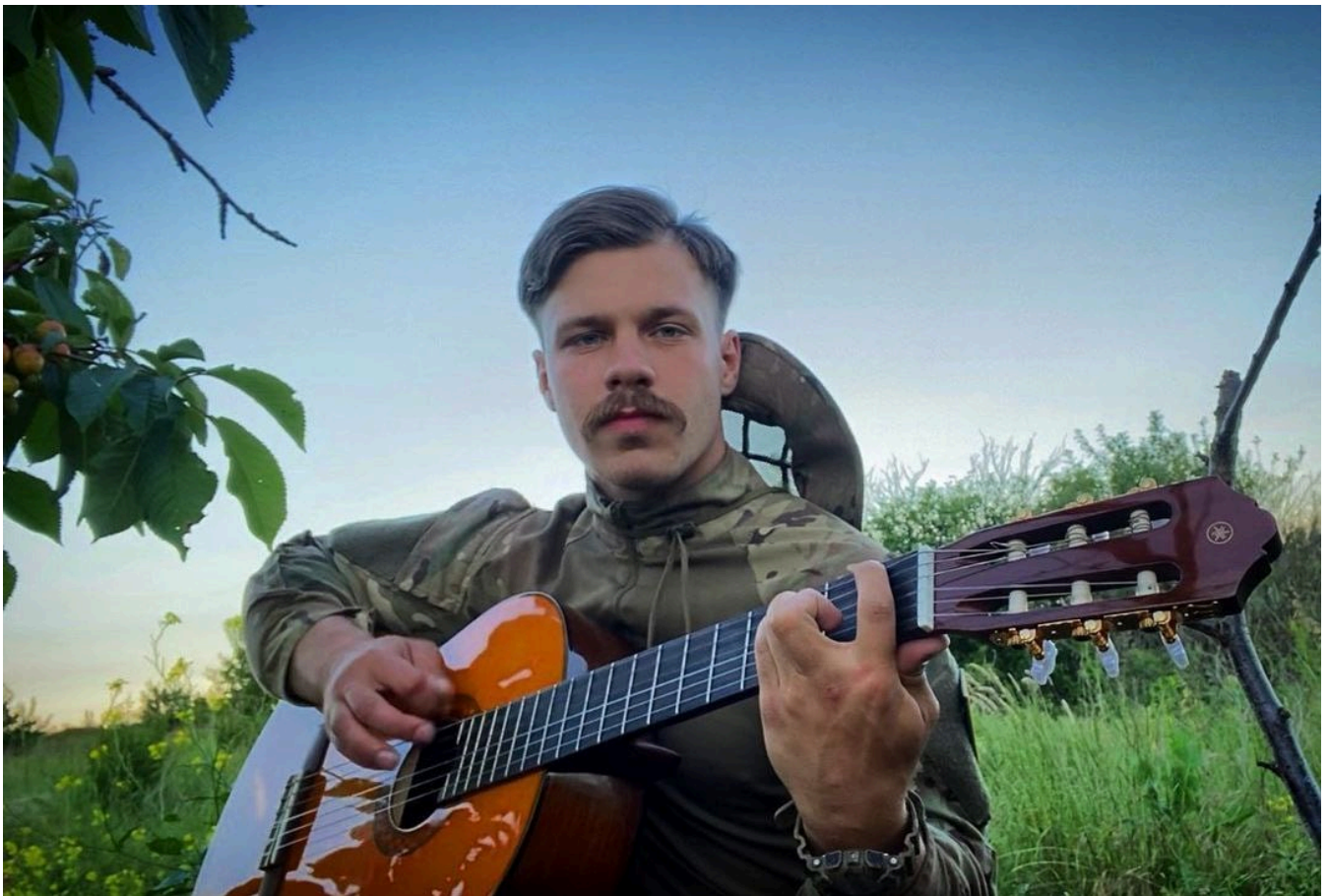
І протягом місяця у нас були безкоштовні заняття з історії України, правознавства, державного управління, фізичної культури. Паралельно півтора року я безкоштовно викладав англійську у «Козацькому домі» (Київ) — це був молодіжний азовський хаб. Там до мене приходили приблизно 50 людей різного віку — від 15 до 65 років. Це було прекрасно. До цього ж я працював в американській ІТ-компанії. Ще раніше працював кухарем та офіціантом у США за студентською програмою обміну «Work and Travel». Також в Україні працював у ресторанах. Це пов'язано з моєю спеціальністю в університеті, за освітою я — менеджер готельно-ресторанної справи.

Чи маєте вже плани на майбутнє?

Наразі хочу приділити увагу саме спорту, мистецтву і своїй родині. Ще точно не знаю, чим займатимусь, думатиму. Я перш за все хочу відпочити, набратися сил, бо надто довго пробув в ізоляції від цивілізованого світу. Тепер буде час познайомитися з ним знов. І влетіти в цей темп, в цей потік подій, які зараз відбуваються.

Хотілося б у майбутньому відкрити, можливо, свій заклад, щось що пов'язане з моїм фахом. Я маю декілька ідей, зараз думатиму над тим, як їх реалізувати.

Я також обожаю музику. Колись ходив до музичної школи, потім самостійно займався, по ютубу вчився грати. Спершу це були клавішні, коли опанував вже фортепіано, то взяв до рук гітару.



Музика — одне з хобі Горішнього

Тому хочу також продовжити займатися музикою, писати свої вірші, пісні. І накладати на них музику, яку сам напишу або мені, можливо, допоможуть її написати.

Хто зараз вас підтримує?

Підтримують мене абсолютно усі: родина, кохана, друзі, побратими, посестри, різноманітні волонтерські організації, це рідні рідних, друзі рідних, навіть абсолютно незнайомі люди. Пишуть, надсилають подарунки, відвідують.



Валерій Горішній (ліворуч) з побратимами

Таке враження, наче увесь наш український народ нас підтримує, за нас хвилюється і нас дуже любить. І ми їх так само любимо, за них і пішли воювати, боронити наші кордони. Саме за наш народ, за нашу Україну!



jack.marbleheart
3 811 підписчики

[Посмотреть профиль](#)



[Ещё больше в Instagram](#)

1 242 отметки "Нравится"

jack.marbleheart

Друзі, любі мої! ❤️🔥

Я уявляв собі різне: уявляв, як гулятиму рідним Харковом, як нарешті побачу свою Сім'ю та розцілюватиму кожного довго-довго, як я видам свою збірку віршів та пісень, як напишу книгу, як тренуватимусь в офігенному одязі в чудовій спортивній залі, як я нарешті буду пити каву та їсти солодощі тощо)

Інколи, дійсно інколи, Душу захоплювали негативні думки й доля розпачу. Але, водночас, я постійно повторював собі: «В тебе попереду невідоме, незвичайне майбутнє. полюби його попри все! Ти навіть приблизно не

уявляєш собі, яке величезне Щастя чекає на тебе», і так воно й вийшло. Різні думки були: і що прийдеться сидіти до кінця війни (в кращому випадку), і що поїдемо далеко й надовго (де влітку у шубі холодно), але все одно, я завжди ЗНАВ, що фінал буде казковим. І ви в мене всі казкові! Наразі я почуваю себе найщасливішою людиною у Світі. Тому дякую усім тим, хто посприяв тому, аби я опинився вдома!

My life is a movie!

#youngmillionaires #rockstars #4308

Смотреть все комментарии: 41

Добавьте комментарий...

Читайте також: [«Досі звикаю, що тато онлайн»: донька «азовця» з Харкова розповіла про стан батька після полону](#)

Теги: Азов, обмін, полон, Харків

МИ У СОЦМЕРЕЖАХ

Новини

Публікації

Подкасти

Фото

Про нас

Редакційна політика

Правила використання матеріалів

РОЗВИВАЄМО ПРОЄКТ ЗА ПІДТРИМКИ:

ДИЗАЙН ТА РОЗРОБКА:

© 2024, MediaPort - новини Харкова та Харківської області

[Privacy Policy](#)